DEL 2

Svenska Canada = Tidningen

PART 2

ÅRGÅNG XVIII. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEEN 31:sta AUGUSTI, 1910. N:r 35.

Striden mot myggorna.

Af professor Hj. Öhrvall.

Genom de senare årens upptäckter har man som bekant fått klart för sig, att flera farliga sjukdomar öfverföras genom myggorna. Redan år 1880 upptäckte Laveran malarians (frossans) orsak, en mikroskopisk, amöbaliknande parasit, som man finner i den sjukes blodkroppar och som där genomgår utvecklingsstadier, hvilka motsvara sjukdomens förlopp. Hur denna parasit inkommer i blodet var emellertid obekant. Sedan gammalt visste man, att malarian var en s. k. endemisk sjukdom, d. v. s. bunden till vissa orter, äfvensom att frosstrakterna utmärkte sig genom träsk- och sumpmarker, med ett ord samlingar af stillastående vatten, och man föreställde sig att smittämnet, miasmat, uppsteg från vattnet, troligen i gasform, och genom andningen inkom i kroppen på dem, som däraf insjuknade. Visserligen fanns äfven sedan gammalt en förmodan, att myggorna spelade en roll vid smittämnets öfverförande från vattnet till människan, en uppfattning, som äfven utsjalades af Linné, och år 1883 framställde King icke mindre än 19 skäl för denna mening. Men först genom Ross' undersökningar 1895—99 ådagalades, att myggorna visserligen öfverföra Laverans parasit på människorna, men icke från vattnet, där man aldrig kunnat finna densamma; utan att förloppet är detta: parasiten genomgår i myggans kropp en annan utvecklingsserie med konsfortplantning, inkommer i myggans spottkörtlar och öfverföres på en människa, när myggan sticker henne. I människans blod genomgås nu den af Laveran funna utvecklingsserien; när en annan mygga sticker den frossjuke inkommer parasiten, med blodet i denna myggas mage och nu börjar den andra serien. På detta sätt äger ett ständigt kretslopp rum. Det "miasma", som uppsteg från sumpmarkerna, var således innesluten i myggorna, och vattensamlingarnas betydelse var den, att de voro härdar icke direkt för miasmat, utan för myggorna. Men icke hvilka myggor som hälst kunde vara värdar åt denna parasit; Ross visade att smittoöfverföraren var en viss myggart, Anopheles elaviger. Denna upptäckt (som tillskyndade Ross ett Nobelpris) var af oerhördt stor praktisk betydelse. Malarian spelar i de varma länderna en ofantligt stor roll. I Ostindien dogo ännu för några år sedan en half million människor om året i malaria; i Italien hade man omkring 2 millioner sjukdomsfall om året med 15,000 dödsfall, i Algier 240,000 sjukdomsfall med 18,000 dödsfall. Malarian utgör i själfva verket det största hindret för kolonisation i en stor del af de varma länderna. När man nu kände det sätt, sjukdomen öfverföres, öppnade sig utvägar för dess förekommande och utrotande. Och det är klart, att forskningen med största ifver riktade sig på de lärt något försummade myggornas lefnadsvanor äfvensom på andra insekters betydelse i liknande afseende. Några af de viktigaste resultaten må här nämnas.

Man har funnit, att omkring 20 myggarter kunna öfverföra malaria, de flesta tillhörande släktena Anopheles och Myzomyia. Vidare att malariaparasiter af myggorna öfverföras på en mängd fåglar (mer än 50 arter); härvid äro särskildt våra vanliga myggor, culexarterna smittoöfverförare. Af ännu större vikt är upptäckten, att gula febern, hvars smittämne man dock ännu icke känner, otvifvelaktigt öfverföras genom en mygga, Stegomyia fasciata, som finnes i de varma länderna (till 40:de breddgraden), och att denna samma mygga äfven öfverför en annan, i dessa länder mycket utbredd och farlig sjukdom, Bancrofts sjukdom (filariasjukan). Sömnsjukan i Afrika öfverföres genom bromsar, texasfebern hos kreaturen genom fästingar.

•

Vid bekämpandet af flera bland dessa sjukdomar har man redan vunnit glänsande resultat. I träga om malarian kände man redan förut ett gott medel mot densamma, nämligen kininet, som intaget i tillräcklig dos dräper parasiterna. Mot gula febern kände man intet läkemedel, men genom att å ena sidan hindra de sjuka att intektera myggorna och å den andra bekämpa och hälst utrota dessa på sätt, som längre ned skall omnämnas, har man t. ex. i Havanna och Panama helt och hållet gjort slut på denna sjukdom, som förut därstädes hade några af sina förnämsta härdar, och på en mängd andra ställen reducerat dess utbredning. I synnerhet ha amerikanarna visat sig kunna uträtta storverk på detta område genom sina energiska åtgärder. Men äfven andra nationer ha inlagt stor förtjänst och malarian är på många ställen redan utrotad, på andra betydligt minskad.

För vårt land ha dessa upptäckter icke ännu så stor direkt praktisk betydelse i medicinskt afseende. Visserligen förekommer anopheles (och andra frossmyggor) äfven i vårt land och frossan har på sin tid svårt härjat hos oss. Men den är redan tack vare kininet nästan helt och hållet utrotad och förekommer endast i enstaka fall. Emellertid utgöra myggorna i stora delar af vårt land, äfven om de ej öfverföra frossa, en verklig landsplåga, och det kan därför vara af intresse att se, genom hvilka åtgärder man i andra länder på många ställen lyckats helt och hållet utrota dem.

Den befruktade mygghonan lägger på våren 200—300 till en båtformig bildning hop gyttrade ägg på ytan af samlingar af stillastående vatten. Ur dessa ägg utveckla sig larver (knutmaskar), som hänga i vattenytan (somliga myggor med hufvudet nedåt, andra ligga mer vågrätt). De andas med fina rör, som gå upp till vattenytan. Man ser dessa knutmaskar ofta i tusental i vattenpölar. Vid minsta rörelse i vattnet dyka de åt botten, men komma åter upp igen. De omsa hud flera gånger innan de förpuppas. Äfven puppan hänger i vattenbrynet och andas med 2 rör. Efter 8 dagar framkommer myggan ur puppan, hvilar en stund på pupphöljet och höjer sig sedan i luften. Dess utveckling ur ägget tager inalles 4—5 veckor. Endast honorna suga blod. Det vill synas, som om de behöfde detta för äggläggningen; eljest lefva myggorna af växtkrafter. Om man antar, att en mygghona i medeltal lägger blott 100 ägg och däraf utvecklas 50 nya honor, får man i nästa generation 5,000 myggor i den följande 2,500,000 och i den nästa 12,500,000. På en sommar medhinnas 4—6 generationer. Antar man att en mygga väger 1 mgm, hvilket ej torde vara för mycket, då de kunna suga 1,4 ända till 5 mgm blod, skulle således en enda mygga under loppet af en sommar kunna ge upphof till mer än 12 kilogram myggor. Men största delen lukar under i kampen för tillvaron. Våta och varma somrar äro de tairkare; vattensamlingarnas antal ökas och värmen påskyndar myggornas utveckling. Hos oss tyckas myggen vara talrikast på försommaren. Kanske borde detta tala, att många vattensamlingar torka ut under sommaren och att fåglarnas utkläckta ungar (svalornas, lärkornas) kräfva mycket mat. En del myggor af sista generationen öfvervintra under löf, bark, i sprickor i träd, murar, i källrar och andra hålor.

•

I striden mot myggorna begagnar man många vapen både till försvar och anfall. Luktande ämnen, som skulle afskräcka dem, äro försökta i stor mängd men med föga framgång. Ricinolja och vaselin synas skydda för en eller annan timme. Vida bättre äro myggnät af metall eller väf för fönstren, slöjor nedhängande från hattbrättena och handskar på händerna.

För att utrota myggorna uppsöker man tidigt på våren de öfvervintrande mygghonorna i deras gömslen och förgör dem med lödlampor eller för ändamålet särskildt konstruerade lampor. Men de två ojämförligt verksammaste åtgärderna äro dränage och "petrolage". Man torrlägger de stillastående vattensamlingarna, tappar ur dessa eller fyller dem, eller forser dem med aflopp, så att vattnet kommer i rörelse (0,20 meter i sekunden anses tillräckligt). Äfven små vattensamlingar t. ex. i bortkastade konservburkar, buteljer, skålar, båtar o. s. v. kunna hysa tusentals mygglarver. I vattensamlingar, som ej kunna uttappas, dödar man mygglarverna medelst petrolage. Man utgjuter en ringa mängd fotogen eller saprol (en biprodukt vid bearbetning af stenkolstjära) på vattenytan; vätskan sprider sig genast öfver hela kärret och kväfver myggornas larver och puppor. Man föreskrifver 15—20 kc. pr kvadratmeter äfvensom att vätskan, som småningom afdustar, bör förnyas efter 2—3 veckor. Säkerligen skulle man komma till rätta med vida mindre mängder, om de förnyades oftare.

I vattengrafvar o. d., där man ej kan använda petrolage, har man dels tagit i sin tjänst de många djurarter, som använda mygglarverna till föda, såsom ankor, karpar, spigg m. fl. fiskar samt åtskilliga insekter såsom dykare (Dytiscus), ryggsimmare (Notonecta) och Nepa cinera (skomakare) m. fl., dels har man såsom i staden San Diego i Texas genom särskilda af vinden drifna motorer försatt ytan i ständig rörelse, hvilket visat sig hindra larvernas utveckling.

•

Genom dylika åtgärder har man redan på många ställen i utlandet, särskildt i Nordamerika, icke blott utrotat de ofvan nämnda sjukdomarna utan gjort stora trakter beboeliga, som förut voro så godt som otillgängliga. Att myggorna mångenstädes äro ett verkligt plågoris (icke minst för de små barnen) är nog sedan gammalt kändt i vårt land. Afsikten med denna artikel är blott att fästa uppmärksamheten på, att vi numera alls icke äro utan medel till deras bekämpande.

Min lilla fästmö.

— Onkel Harry, får jag bli din fästmö? frågade Marian Sterling och såg på mig med sina stora, bruna ögon, hvari den oskyldigaste frimodighet, som tillbörde hennes ålder, afspeglade sig.

— Ja, det får du visst — svarade jag och lyfte upp henne i mitt knä.

— Nej — sade hon och drog sig undan — om jag är din fästmö, så skall jag inte sitta i knäet utan så här bredvid dig. Du får kyssa mig, förstås, och kalla mig Mary, men jag vill kalla dig Harry. Mamma säger, att du inte är vår riktige onkel, fast vi kalla dig så, för att vi hålla af dig.

— Mycket sannt — svarade jag — men om du ej vill hålla af mig, då du är min lilla fästmö, är det bäst att jag drager mig tillbaka.

— Jo, det vill jag visst! Ser du, Agnes' bar Tom Irving, som älskar henne, och Janet bar Tracy Hill. Dag försökte så mycket jag kunde att få Tracy att tycka om mig, men det misslyckades, och då tänkte jag få dig. Kanske du vill ge mig blommor och säga, att de bli dubbelt så vackra, då jag bär dem, och konfekt och säga, att mina läppar äro sötare än socker, och gå med mig ut och promenera och ro och åka och alltid, alltid vara snäll emot mig?

— Men frågade jag allvarsamt — hvad skall du gifva mig?

— Jo, jag skall sy dig ett par tofflor, när jag blir litet äldre, och så skall jag kyssa några konfektbitar, som du får äta upp, och jag skall bära dina blommor, och om det är någon sång, som du tycker riktigt mycket om, så skall jag lära mig dem, om ackompanjemanget inte är alltför svårt.

— Nå, det var praktigt! Afgjordt således! Du är min lilla fästmö, och från denna dag är jag din tillgifne beundrare — svarade jag. — Men hör du, May, för att vara i din ålder synes du mig vara ovanligt hemmastadd i kärleksaffärer?

— Ja, ser du, onkel — nej, du är ju inte min onkel längre!

— Älskade Harry — tonelös jag — ja, Harry, ser du, att när vi ju förmaket och hvardagsrummet. När Irving kommer in till Agnes i hvardagsrummet, säger han: "Spring in i förmaket, May, så är du en snäll flicka". Men då jag kommer dit, sitter Tracy Hill där och kysser Janet, och jag hör honom mumla: "Där är det välsignade barnet igen." Så springer jag ned i köket, men där har Molly sin John, och jag kan verkligen inte hjälpa att jag får se alltsammans — tillade hon halft förtviflad.

— Nej, det har du rätt i, och jag tycker du är ett mycket förståndigt barn, som själf gör din kärleksförklaring. Tillåter du mig fara ut och åka med dig i eftermiddag, fröken Marion? — tillade jag med min artigaste bugning.

— Tack, älskade Harry — svarade hon med lätsadt allvar — det blir förtjusande.

Så började vårt ömma förhållande, och aldrig har någon hatt en mera pikant, älsklig liten fästmö än jag, Harry Montgomery, under de tre år jag vistades i Maxwellbrig, den lilla stad, där Sterling voro de tongifvande i sällskapslifvet.

Mr Sterling och min far voro gamla vänner, och då jag slutat mina medicinska studier, lät mr Sterling mig veta, att det var utsikt för mig att få god praktik i Maxwellbrig. Jag blef hjärtligt mottagen i hans hem, och fru Sterling och de tre flickorna ansågo mig genast som medlem af familjen.

Mitt unga hjärtas första kärlek och ömhet ägnade jag åt Janet, tills jag märkte, att hon redan var till hälften förlofvad. Jag gick just och sörjde öfver detta, då Marion så ädelmodigt kom till min undsättning.

— Så förtjusande vi ha det, älskade Harry, — sade hon en dag, då vi voro ute på en af våra vanliga promenader. — Alla flickorna tycka, att jag har den vackraste kavaljer i världen, och ingen har en aning om hvem som hjälper mig med min franska och tyska och det svåra latinet. Jag kan bäst af dem allesammans, för att du hjälper mig med läxorna. Och det kan väl inte vara orätt, då jag läser så flitigt och går igenom alla öfningarne för mig själf, eller hur?

— Nej — svarade jag sanningsenligt, ty barnets ihärdighet och ambition gjorde, att det var ett nöje att hjälpa henne med läxorna och förklara några af de svåra orden.

Jag hade tillbragt nära fyra år i Maxwellbrig, då min far skref, att han skaffat mig en mycket förmånlig plats i Tyskland, och vi togo ett hjärtslitande afsked af hvarandra.

— Det är inte promenaderna, jag gråter för, eller blommorna och konfekten, som Agnes tror — snyftade min lilla fästmö — utan för att jag förlorar dig. Du tror väl inte, att jag gråter för något annat?

— Nej, min lilla älskning — sade jag, — jag tror, att du älskar mig med hela ditt rena unga hjärta!

— Ja, ja, det gör jag. Du kommer väl tillbaka?

— Ja, men då är du en fullvuxen dam med minst ett dussin beundrare.

— Nej, jag kan aldrig älska någon annan än dig. Om du gifter dig, så dör jag! Här är mitt medaljongporträtt och en lock af mitt hår, och nu vill jag ha ditt i utbyte.

Jag lofvade att hon skulle få det och reste till Tyskland med hennes porträtt och hårlock i en liten ask. Min lilla fästmö gaf löfte om att bli en skönhet med guldgult hår och mörkbruna ögon.

Vi brefväxlade naturligtvis i början mycket ofta, sedan blef det allt längre uppehåll, och slutligen upphörde vi alldeles. Jag var öfverhopad med göromål. May gick igenom sin skola och fördes ut i sällskaplifvet. Agnes och Janet voro längesedan gifta, och Marion var enda dottern hemma. Ryktet visste berätta, att hon redan vunnit anseende som författarinna, och hennes strålande skönhet och musikaliska talang väckte uppmärksamhet öfverallt. Jag försökte sammanställa allt detta med det minne, jag hade af min lilla fästmö, men det gick inte.

Själf var jag ej road af sällskapslifvet och ägnade mig föga åt ridderliga idrotter. Kanhända hade minnet af Janet efterlämnat ett så djupt sår, att det aldrig kunde läkas. Dock fick jag en annan uppfattning af henne, då jag tio år efter vår första bekantskap återsåg henne i sällskap med en hop turister på Kontinenten. Hon hade blifvit en högröstad, modärn dam, som lämnat sina tre små barn hemma för att utrikes briljera med dyrbara toaletter och en förskräckligt rådbråkad franska och tyska. Hennes man, Tracey, föredrog säkert de små barnen sällskap, ty hans hustru var en

Då jag frågade efter alla därhemma, kom jag äfven att nämna Marion.

— Ja, hon är i London. Har inte du reda på henne? — Åh, se mrs Agnew! God afton!

— Säg mig en sak — envisades jag — är Marion gift?

— Visst inte. Hon har aldrig haft något tycke, så vill jag vet. May är så stolt — hon blir säkert på öfverblifna kartan. — Ursäkta mig, jag måste gå nu, vi skola bort på supé. God natt! — Hennes sällskap, mrs Agnard, kom, och hon seglade ut.

Inte förrän en lång stund efteråt kom jag ihåg, att jag ej frågat efter Marions adress. Jag försökte ta skadan igen följande morgon och gick till hvartenda hotell och läste igenom namnlistorna. Resultatet blef, att jag öfvertygades om att hela sällskapet lämnat Berlin tidigt på morgonen.

Men lyckan gynnade mig. Helt oförmodadtfick jag ärfva och beslöt mig för att återvända till England.

Det var nära ett år sedan jag träffade mrs Janet Hill i Tyskland. Männe Marion ännu var kvar i London? Min lilla fästmö! Det var märkvärdigt hur hon slingrat sig in i mitt minne såsom det kvinnliga idealet i alla mina drömmar.

Förr än jag anat skulle jag möta henne. En morgon,då jag gick förbi ett större samlingsrum på ett hotell där jag tog in, såg jag en dam stå vid fönstret och blicka ut på gatan. Jag vet ej hvarför hon tilldrog sig min uppmärksamhet, men jag hajdade mig och gick in. Hennes dräkt — ett parisikt underverk af smak och enkelhet — utvisade gestalten af en "jeune fille". Hennes figur var lång, smärt och graciös, och hennes guldgula hår var uppsatt efter alla konstens regler. Jag hade tyst stått och betraktat henne en stund, då hon plötsligt vände sig om. Det var min älsklings ansikte, med alla de små barnsligt odygdiga lockarne och den oskyldiga blicken i de stora, bruna ögonen. Jag blef alldeles öfverväldigad. I första öfverraskningen kunde jag ej få fram ett ord. Så sträckte jag båda händerna mot henne och hviskade knappast hörtbart: — Min lilla fästmö.

Hennes ögon blefvo dimmiga af rörelse.

— Du har då inte glömt? — sade hon.

— Nej, aldrig! Ingen har ens för en timma intagit din plats i mitt hjärta. Men du, skön och begåfvad och — — —

— Tyst — sade hon mildt. — Hvem lärde mig, att böcker ej blott voro förskräckliga uppfinningar att tortera skolflickor med, utan medel att stärka och höja våra själsförmögenheter? Det var du, som väckte min ambition, och om du tycker, att jag blifvit någonting, så är det dig, jag har att tacka därför.

— May — sade jag och fattade åter hennes händer — du har rest, sett världen, gjort dina erofringar. Kan jag, vågar jag hoppas, att jag ännu får kalla dig — — —

Hon smög ig i min famn, såg på mig med sina stora, bruna ögon och sade:

— Din lilla fästmö nu och för alltid.

Den vilda jakten.

Förrymd kustartillerist skjuter skarpt och sätter skräck i befolkningen.

Gripen af Stockholmsdetektiver.

En förrymd kustartillerist, som efter diverse stölder i den svenska hufvudstaden med omsejd slagit sig ned i de stora skogarna söder om Enköping, har flera dagar hållit befolkningen i skräck och fasa, tills han den 15 ds blef gripen med hjälp af ett par detektiver från Stockholm.

Den 8 juli rymde minören Alin Eklund från Vaxholms kustartilleriregemente och blef efter en veckas tid vederbörligen efterlyst. Han tycktes till en början ha uppehållit sig i Stockholm — enligt hvad han för bekanta uppgifvit, hade han af en god vän i Amerika fått löfte om pengar och en del falska papper för att kunna komma ur landet och resa öfver Atlanten. Emellertid uteblefvo de väntade brefven, och i brist på annat började den unge mannen att stjäla. Snart lämnade han också hufvudstaden, och hvar han drog fram, gjorde han sig skyldig till inbrott.

Så nådde han fram till Veckholmstrakten söder om Enköping, och här gomde han sig i skogarna kring Amnö och Öhn. Öfverallt i gårdarna var han framme och stal matvaror, kläder och pengar. Han blef ett verkligt plågoris för trakten, och t. f. kronolänsmannen Steen gjörde talrika försök att få honom fast, men allt jämt utan resultat. På fredagen och lördagen gjordes skallgångar med hjälp af ortsbefolkningen, och man lyckades drifva honom ned mot en af tät skog bevuxen, i Mälaren utskjutande halfö. När man så på söndagen fortsatte skallgången, var han nära att bli gripen, men i sista stund drog den djärfve rymmaren fram en browningsrevolver och utlossade skott mot förföljarnen, men lyckades dock bättre endast lindrigt skadad.

Ingen vågade emellertid fortsätta förföljandet, och man nöjde sig med att uppehålla en vaktkedja på den smalaste delen af udden. Samtidigt rekvirerade man hjälp från Stockholmspolisen detektivstation för att med deras hjälp få brottslingen fast.

På söndagsaftonen afreste också öfverkonstaplarna Thyberg och Sköld till orten. Vid half 2-tiden på natten nådde man fram till Amnö gård, där patron Erikson härbergerade dem.

Meningen var att i daggryningen sätta fart i spaningarna, men den unge kustartilleristen unnade sina förföljare ingen ro. Efter en halftimme hörde man skott, och snart nog kommo några vettskrämda vaktkarlar springande och berättade, att han försökt bryta sig ut.

Eklund hade sökt komma ned till ett båtläge, lastad med byte, men man hade märkt honom. Eklund hade skjutit, och en af vaktkarlarna hade med sin hagelbössa lossat ett skott mot honom. Han hade då försvunnit och "det var möjligt, att han var skjuten", men ingen hade vågat sig in i skogen att se efter.

När man skyndade till platsen, var det byte, rymmaren fört med sig, borta. En del hade en orädd fiskare lagt beslag på, men det, han kvarlämnat, var försvunnet, och af allt att döma hade Eklund själf varit på platsen samt genom den delvis öfvergifna vaktkedjan tagit sig ut.

Man lyckades dock få spår på mannen, och i den tidiga morgontimman bar det nu iväg genom skog och mark upp mot Ekholmen. De båda öfverkonstaplarna och kronolänsmannen hade ett halft dussin handfasta karlar till hjälp, och särskildt utmärkte sig ett par landtbrukarsöner Janson för ovanlig raskhet. Snart nog hade man också Eklund så godt som omringad i en stor sänka vid Ljusnedahls gård. Med en sträng uppmaning till de medhjälpande, som hade en vidunderlig tro på rymmarens styrka och vildhet, att ej skjuta på honom, ryckte man honom så in på lifvet.

Då Eklund såg, att han var metodiskt omringad, kom han fram ur en skogsbacke och gaf sig frivilligt. Vid anhållandet innehade han 50 kr. Inne i skogarna anträffade man en del af det stulna.

Eklund fördes till Uppsala länsfängelse. Senare kommer han att transporteras till hufvudstaden för att höras om de där begångna stölderna.

Naturens ångestskri

Bilder ur verkligheten.

I en tysk tidning skrifver Emmy von Borgstede:

Jag gick ut och mötte en häst, som släpade ett tungt lass uppför en backe. Han var afmagrad, hostade. Manen var oryktad. Svetten rann af honom. Han drog och drog af alla krafter. Ibland kom han ej ur flacken, ibland kom han ett par steg framåt. Under det han flämtande stretade framåt med uppbjudande af sina sista krafter, hogg körkarlen oupphörligt in på det plågade djuret. Piskan smällde i ett på ryggen, och svordomarna haglade om öronen, e-huru han ansträngde sig till det yttersta.

Jag kom till en järnvägsstation. Med tåget hade en kalf kommit, som en slaktarpojke skulle hämta. Ångestfullt bölade han efter modern. Meningslöst ryckte och slet han i bindslet. Han kom från en stilla ladugård; och nu detta förfärliga larm och virrvarr. Slaktarpojken släpade bort med honom och slog honom då och då med en järnskodd käpp. Nu bölade han ej mer. Det kom dödsångest i ögonen. — Solen lyste så skönt. Till och med under de få minuterna till slakthuset fick han ej glädjas åt lifvet. Han skulle pinas tills knifven satt i strupen på honom.

I ett fönster i staden hängde en fågelbur, som var trång och låg. En grönsiska att i den. Hon flaxade och stötte hufvudet mot burens väggar. Så började hon åter hoppa från den ena pinnen till den andra. Jag sade för mig själf: så gör hon nu jämt, jämt, så länge hon lefver, från en pinne till en annan, och jag tänkte på fåglarna därute, som svinga sig i rymden, allt högre och högre i jubelsång. Fågeln i buren kan ej hålla ut länge på det viset. Är det en tröst?

Vägarna äro beströdda med afplockade blixan gorsen, om de täppa halften? Det finns gott om dem; ängar och hagar äro fulla. Naturen är så rik.

Det är en bondgård. Bredvid hundkojan ligger en raggig hund. Framför honom ligger en kullslagen vattenbo. Ögonen förråda den djupaste förtviflan. Han förstår det så väl: då han var ung, sprang han under glada skall hästarna till mötes, och de nafsade godmodigt efter honom. Han var med om allt, var allas kamrat, både två- och fyrfotingars. Så kom en dag, då han bands. Alltid ryckte det så smärtsamt i kedjan, när han ville springa omkring som förr. Han hälsade hästarna välkomna med tjut. Han skällde af raseri och ångest, när folk kom, som han kände. Så blef han sparkad. Han hyste ej längre något hopp; ingenting gladde honom. Hans lif var bundet i en kedja. — I dag var det ändå så vackert, och han lyfte på hufvudet. Lekande barn kommo i hans närhet. Han ville vara med och ögonen började lysa af glädje, och han började sakta vifta med svansen; barnen brydde sig ej om honom.

Ett ilsket rop drog mig från det sorgliga skådespelet.

"Det är en kattracka!" — I långa skutt sprang djuret förbi mig. Men stenarna haglade och träffade. Han föll ett par gånger i landsvägsmullen, och blodet rann. Och ligan skrattade — bara skrattade.

Ett par barn kommo springande. De hade kommit för sent för att få vara med om dådet, men de hade dock inte varit överksamma. Den ene pojken bar ett konstverk i handen; svårt att förstå den ande, som skapat den, men det är lätt för en rå hand att förstöra det. Det var ett fågelbo, och i det lågo små blåprickiga mästerverk i konst. Ty ett ägg är ett underverk, hvaraf en dag en fågel födes, som blir föremål för så mycken föräldrakärlek. Allt var förstört, mästerverket, fågeln och all föräldrasvärd, hela sommarens lycka och hopp.

Jag hade sett nog, hämtat nog vederkvickelse i naturen.

När jag kom hem, kom jag att tänka på berömda mäns yttranden: "Det sätt, hvarpå ett folk behandlar sina medskapade varelser, är bästa måttstocken på dess bildning".—"Grymhet mot djur är det mäst utmärkande draget för ett lågt och oädelt folk."

Jag fick tag i en tidning. Där stod mord på mord. För några fattiga ören utdelas dräpslag, och orsaken till de rysligaste förbrytelser är lusten till förbrytelser. Tror man verkligen, att djurvärldens hänsynslösa behandling ej har något att göra med människolifvets hotande urartning? Då misstar man sig, ty hjärtats förhärdning är grunden till alla ogärningar.

"Glada händelser" i Frankrike.

W. T. Stead ger i sin sist utkomna "Review" världen en förhoppning om ökning i antalet 'glada händelser' i de franska familjerna. Ty, säger han, "babies hålla på att bli en modesak i modernas land, och har modet att — åtminstone för en tid — bli synnerligen eftersträfvade".

Det är i synnerhet om parisiskan han talar.

"Ingenting är så näpet som en baby, ingenting är så förtjusande, ingenting så dyrt. Men observera hennes klokskap! Det finns inga plikter i förbindelse med baby, ty hon är en nyck, en förstudelse, en lustighet. Och hon tages på allvar i samma grad som barn, hästar och nöjen tagas på allvar i våra lagar. Är min parisiska inte en filosof?

För inte så länge sedan var det simpelt att nämna babies i en konversation. Nu är det high fashion, och det endast talas mindre om deras föräldra och mer om deras kläder. En fransk mor tager del i utstyrandet af sin baby med lika lekfullt intresse, som en liten flicka visar, då hon kläder sin docka. Små flickor äro också mer eftertraktade och chic än små gossar".

Frankrike, Frankrike — kanska din modegalenskap till sist kan ha något godt med sig!

Tobak och dess regelrätta behandling

Tillverkningsprocess. Tobak är enört och i likhet med andra växter måste den undergå beredning för att kunna lämpa sig för människans bruk. Det förefinnes lika ster skillnad mellan på rätt sätt beredd tobak och rå tobak, endast tillsatts med sötämnen, som mellan halfkokad och till fullo kokad föda. Snusberedningsprocessen betyder lika mycket för tobaken som kokning för föda och jäsning för vin. Snus är tobak som på vetenskapliga grunder blifvit beredd för menniskans bruk.

Hvarför tobaksförbrukare foredraga Copenhagen Snuff framför alla andra sorter af tuggtobak.

Det är färdigheredd tobak i dess renaste form.
Det har en angenäm arom.

Det bibehåller sin arom och styrka. Det är mera ekonomiskt, emedan det varar längre. Det upptäckes ej, emedan det ej behöfver tuggas utan endast helt enkelt placeras i munnen (mellan underläppen och gommen).

Det kvarlämnar en behaglig ren, axal eftersmak. Det är tobak, som genom vetenskapliga metoder beredts för menniskans bruk.

Garanterad: till kvalite och renhet. Copenhagen Snuff är tillverkadt af den bästa, lagrade rika och mest aromrika bladtobak, hvartill tillsatts endast sådana ingredienser, som utgöra naturliga beståndsdelar af bladtobak och absolut rena arom extrakter. Snusmalningsprocessen kvarhåller allt det goda i tobaken och aflägsnar de bittra och syrliga beståndsdelar, som ingå i naturlig bladtobak.

OBSERVERA. Använd endast en mycket ringa kvantitet af Copenhagen Snuff, ty i annat fall kommer Ni att tycka att det är för starkt.

Copenhagen tuggsnus består af små korn ren och rik tuggtobak; det meddelar derför tobakssmaken i högre och rikare grad än vanlig tuggtobak, på samma sätt som fint malet kaffe ger starkare kaffe än groft malda kaffebönor.

Copenhagen Snuff är verldens bästa tuggtobak.

National Snuff Co., Limited

900 St. ANTOINE ST., MONTREAL. 13